

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobců: **1) Mgr. J.B.**, bytem XX a **2) MUDr. J.B.**, bytem tamtéž, zastoupených advokátem Mgr. Davidem Hejzlarem z Advokátní kanceláře, se sídlem tř. 1. máje č. 97, Liberec 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu č. 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. OD 1370/2010-2/280.9/Ca KULK 75478/2010 ze dne 12. listopadu 2010,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje čj. OD 1370/2010-2/280.9/Ca KULK 75478/2010 ze dne 12. listopadu 2010 se pro vady řízení z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovanému Krajskému úřadu Libereckého kraje se u k l á d á p o v i n n o s t zaplatit žalobcům náklady řízení v celkové výši 7.760,-Kč, a to do 30-ti od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce Mgr. Davida Hejzlara.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci Mgr. J.B. MUDr. J.B. ve svém včas podané žalobě a v replice k vyjádření žalovaného navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 12.11.2010 zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému s tím, že po citaci některých zákonných ustanovení uplatňují následující žalobní námitky. Podle z.č. 50/1976 Sb. je zajištění přístupu k nemovitosti zákonnou povinností a v souladu s ní bylo též rozhodováno stavebním a územním rozhodnutím z roku 2002, ve kterých je výslovně parcela ppč. XX bez omezení zmiňována jako cesta přístupová. Žalovaný a silniční úřad proto nyní postupují v rozporu s tehdejším stanoviskem vlastníka pozemku. Skutečnost, že veřejná účelová komunikace vedla přes celý uvedený pozemek, vyplývá i z turistických map a značení. Zjevně účelové a v jejich neprospěch je hodnocení zprávy Lesů ČR, ač z ní vyplývají argumenty, svědčící naopak ve prospěch žalobců. Také mapy územního plánu hovoří v jejich prospěch s tím, že tyto mapy svědčí o cestě stejné kvality přes celou parcelu. Ta byla až do roku 2005

celá zarostlá travním porostem, v tomto roce zde Ing. J. bez vědomí vlastníka parcely ppč.XX navezl i na tuto parcelu zeminu, a tento stav zlegalizovaly následně správní orgány. Takový postup správních orgánů dává prostor k úvahám, že určení charakteru pozemku (cesty na něm) závisí na zásahu třetí osoby bez ohledu na to, zda má k takovému zásahu oprávnění či nikoli. Navezením zeminy a vznikem valu bylo zabráněno vstupu žalobců na jejich vlastní pozemek, a tvrdí-li žalovaný opak, pak jeho tvrzení nemá oporu např. v mapách. Sice se tomu aktu bránili, avšak správní orgán jej svým rozhodnutím ze dne 15.9.2006 legalizoval. Následně došlo k účelovému rozdělení parcely ppč. XX tak, že veřejnou účelovou komunikací je jen její část. Dále upozorňují i na to, že v průběhu celého správního řízení zaujal i žalovaný k věci rozdílná stanoviska, když navíc silniční úřad nerespektoval právně závazná stanoviska odvolacího orgánu. Nebyla tudíž zajištěna nestrannost a rovný přístup k právům. Připomínají i to, že mnohdy byl postup silničního úřadu nepřehledný, např. zmiňují různé označení předmětu řízení. Poukazují také na to, že mnohdy jednal úřad bez jejich vědomí, ač vůči Ing. J. postupoval vstřícněji. Požadují náhradu nákladů řízení, kterou vyčíslují podle úkonů právní pomoci na celkovou částku 10.568,-Kč.

Žalovaný krajský úřad ve svém vyjádření k podané žalobě setrvává na správnosti napadeného rozhodnutí a odkazuje na jeho obsah. Zdůrazňuje jen některé dílčí aspekty věci. Poukaz na katastr nemovitostí není relevantní, neboť žalobci zaměňují evidenční funkci katastru s jeho funkcí konstitutivní. Pouhý zápis pozemku jako „ostatní plocha, ostatní komunikace“ ještě neznámá, že parcela či její část je účelovou komunikací. Určení pozemku jako komunikace je v pravomoci silničního správního úřadu a nikoli úřadu stavebního. Jinými slovy to znamená, že stanovil-li stavební úřad v roce 2002 jako podmínku existenci přístupové cesty po parcele ppč.208, tak to ještě neznámá, že pozemek lze za účelovou komunikaci považovat. Žalovaný poukazuje na to, že nebyly splněny dvě ze základních podmínek veřejné účelové komunikace, a to stálost a patrnost v terénu a souhlas vlastníka s užíváním pozemku jako komunikace. Poukazuje dále na to, že na navazující části parcely ppč. 208 není cesta zřetelná, jedná se o svažitý terén, který nikdy nebyl obcí upravován. Zdůrazňuje, že i územním rozhodnutím a stavebním rozhodnutím ze dne 19.3.2003 popř. ze dne 30.7.2003, kterými byly povoleny stavební úpravy, byl také znemožněn žalobcům jimi zmiňovaný přístup. Navrhuje žalobu zamítnout.

Soud podle § 75 z.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí a dospěl k následujícímu závěru.

Podle § 3 z.č. 500/2004 Sb. „*Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“

Podle § 89 odst. 2, věta první) téhož zákona: „*Odvolací správní orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy.*“

Soud s přihlédnutím k řadě úkonů, které byly ve věci provedeny silničním úřadem, pokládá za nezbytné pro větší přehlednost na některé stěžejní úkony úřadů upozornit, přičemž současně uvede i některá rozhodnutí stavebního úřadu, který sice o právním statutu pozemku z pohledu z.č. 13/1997 Sb. nerozhodoval, ale jehož úkony a především podkladové

materiály k úkonům mohou mít podle názoru soudu svůj nesporný význam pro posuzování věci.:

- A) Žalovaný k odvolání B. svým rozhodnutím čj. OÚPSŘ 292/2006-rozh. ze dne 2.2.2007 zrušil rozhodnutí Městského úřadu Jablonec n/N (**stavebního úřadu**) ze dne 15.9.2006, kterým bylo stavebníku Ing. Ježkovi dodatečně povoleno rozšíření stavebních úprav na ppč.XX. Stavební úřad rozhodoval z moci úřední na základě místního šetření z 26.8.2005.
- B) Rozhodnutím čj. OÚPSŘ 10/20085-rozh. ze dne 26.2.2008 zrušil k odvolání B. rozhodnutí **stavebního úřadu** ze dne 29.8.2007, kterým byly Ing. J. povoleny stavební úpravy na ppč.XX a **XX**, a to i s přihlédnutím ke svému zrušujícímu rozhodnutí ze dne 18.2.2008 (viz bod D).
- C) Místostarosta města Jablonce n/N vydává pod čj. 54290/2007/Sa dne 12.6.2007 **stavebníku** Ing. J. souhlas s terénními úpravami na parcele ppč.XX podle situačního nákresu. Ve svém vyjádření ze dne 30.11.2009 s odkazem na **územní rozhodnutí** (z 24.3.2003) a na **stavební rozhodnutí** (z 30.7.2003) pro Ing. J. sděluje, že „Součástí obou povolení byly i terénní úpravy přes pozemek **komunikace na ppč. 208**“.
- D) Svým dalším rozhodnutím, vydaným ale v přezkumném řízení podle § 94 z.č. 500/2004 Sb., čj. OD 124/2008-2/280.10/Jk ze dne 18.2.2008 zrušil žalovaný Stanovisko silničního úřadu (bez spis. značky) ze dne 18.4.2007, a to jak pro vady formální, tak i pro vady faktické, spočívající především v i nedostatečném objasnění právního statutu celé parcely ppč. XX a s tím souvisejícím přístupem manž. B. k jejich majetku, který je třeba zachovat. Citované Stanovisko vydal silniční úřad na návrh Ing. J. z 10.4.2007 na určení, zda parcela ppč. XX či její část je veřejnou účelovou komunikací či nikoli. Silniční úřad v tomto svém stanovisku uvedl, že za veřejnou účelovou komunikaci pokládá jen část parcely ppč.XX vedoucí k novostavbě rodinného domu Ing. J., ta je také upravena, kdežto zbytek parcely ppč. XX nepokládá za veřejnou účelovou komunikaci. Prvá část této parcely je místní komunikací (MK III třídy).
- E) Rozhodnutím žalovaného čj. OD 138/2009-2/280.9/Ca ze dne 11.1.2009 bylo zrušeno k odvolání manž. B. rozhodnutí silničního úřadu ze dne 10.12.2008, kterým bylo jednak deklarováno, že část parcely ppoč.XX (v úseku od ppč.XX po lesní pozemek- délka 155 m) nebyla a není vedena jako místní komunikace, a jednak byl dán Ing. J. souhlas s terénními úpravami na části ppč.XX a na ppč.XX.
- F) Rozhodnutím žalovaného čj. OD 727/2009-2/280.9/Ca ze dne 13.7.2009 bylo zrušeno rozhodnutí silničního úřadu ze dne v 4.5.2009, kterým bylo jen konstatováno, že část parcely ppč.XX v úseku od km 0,148 do km 0235 (od poloviny ppč.XX po lesní pozemek ppč.XX) nesplňuje znaky účelové

komunikace. Krajský úřad opět vytkl silničnímu úřadu nedostatečná skutková zjištění z pohledu § 7 odst. 1) z.č. 13/1997 Sb.

G) Obdobně bylo zrušeno žalovaným (rozhodnutí čj. Od 217/2010-2/280.2/Ca ze dne 5.3.2010) zrušeno rozhodnutí silničního úřadu čj. 115284/2009 ze dne 22.12.2009.

H) Poslední rozhodnutí silničního úřadu ve věci (část ppč.208 v úseku od km 0,148 do km 0,235 – od poloviny ppč.XX po lesní pozemek ppč.XX – nesplňuje znaky účelové komunikace) ze dne 30.8.2010 bylo již potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 12.11.2010 a toto rozhodnutí je předmětem nynějšího přezkumného soudního řízení.

Krajský soud má zato, že žalovaný jednal v rozporu se smyslem citovaných ustanovení tím, že aproboval svým rozhodnutím ze dne 12.11.2010 odvoláním napadené rozhodnutí silničního úřadu. Správní orgány obou stupňů se podle názoru soudu nevypořádaly všemi skutečnostmi, stěžejními pro posouzení věci, a proto je napadené rozhodnutí jednak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a jednak skutkový stav vyžaduje jeho zásadní doplnění, jak má na mysli ust. § 67 odst. 1, písm. a, b) z.č. 150/2002 Sb. V dané souvislosti soud připomíná, že i krajský úřad opakovaně vytýkal silničnímu úřadu nedostatečné objasnění podstatných skutkových okolností. To vyplývá z jeho rozhodnutí, zmíněných v předchozím odstavci.

Soud dospěl k těmto závěrům na základě skutečností, uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí a zejména ve správním spisu.

Bylo by zjevně nadbytečné i s ohledem na obsah napadeného rozhodnutí, aby soud jen opakoval zákonné podmínky vzniku a existence veřejné účelové komunikace podle § 7 odst. 1) z.č. 13/1997 Sb. či deklarace, že pozemek nevykazuje zákonné znaky takové komunikace. Otázka výkladu zmíněného zákonného ustanovení není stěžejní žalobní námitkou, o výkladu tohoto ustanovení není obecně sporu.

Soud se proto musel zabývat žalobou vytýkanými skutkovými zjištěními a upozornit především na následující vady skutkových závěrů, které v přezkumném řízení zjistil. Jedná se o vady správního uvážení (hodnocení provedených důkazů podle § 50 odst. 4), ale i o vady, mající svůj původ v neúplném dokazování.

Zcela správně poukázal žalovaný na to, že stěžejním předpokladem pro „omezení“ vlastnického práva k pozemku (bez náhrady) existencí veřejné účelové komunikace na pozemku je **souhlas** (alespoň konkludentní) vlastníka pozemku, tj minimálně srozumění vlastníka pozemku s obecným užíváním pozemku podle § 19 odst. 1) z.č. 13/1997 Sb., a především na splnění této základní podmínky správní orgány také zaměřily dokazování. Je proto nutno řešit, zda takový souhlas (byť konkludentní) je spolehlivě prokázán, popř. zda je spolehlivě zjištěno, jak tvrdí žalovaný v předmětné právní věci, že vlastník pozemku ppč.XX (nyní Statutární město Jablonec n/N) výslovně či jinými obecně zřetelnými a jednoznačnými úkony dal najevo, že parcela ppč. XX, či její část v rozsahu uvedeném

v napadeném rozhodnutí (od poloviny ppč.XX po lesní pozemek ppč.XX) nepokládá za pozemek určený k obecnímu užívání.

Je jistě nesporné, že Magistrát města Jablonec n/N jako vlastník parcely ppč.XX nemá odlišné postavení oproti jinému okruhu vlastníků – fyzickým osobám, jeho vlastnická práva jsou chráněna stejně. Dále ale platí i to, že právní nástupce vlastníka, který pozemek věnoval k obecnímu užívání, je tímto právním stavem vázán a nemůže jej svým jednostranným aktem změnit. Jistě lze připustit, jak vyplývá z ust. § 7 odst. 1, věta druhá) z.č. 13/1997 Sb., že veřejnost cesty může být např. omezena, avšak na základě správního rozhodnutí.

Město Jablonec n/N se mělo stát vlastníkem uvedené parcely (asi) v roce 1992 (zpráva z 30.11.2009). **Prvou vadou** v postupu správních orgánů obou stupňů je, že bylo dokazování redukováno jen na zjišťování a ověřování stanoviska současného vlastníka parcely ppč. XX (nyní Statutárního města Jablonec n/N) a **pozornost nebyla věnována právnímu statutu parcely za předchozího vlastníka**. Zákonný důvod ověřování je rozveden v předchozím odstavci.

Soud se proto nyní soustředí na vypovídací hodnotu důkazů, o které především žalovaný (a silniční úřad) opírají své skutkové závěry, tj. že požadovaný souhlas nebyl (tehdy) Městem Jablonec n/N ale ani jeho právním předchůdcem dán.

- 1) Poukazuje-li žalovaný na rozhodnutí Městského úřadu Jablonec n/N čj. DSÚ/SR/206/02 ze dne 12.2.2002, pak v tomto rozhodnutí není zmínka o parcele ppč.208 a ani o účelových komunikacích (§ 2 odst. 2, písm. d z.č. 13/1997 Sb.), předmětem citovaného rozhodnutí jsou jen místní komunikace podle § 2 odst. 1, písm. c) zmíněného zákona. Zmíněné rozhodnutí má dokumentovat podle silničního úřadu a žalovaného stav, kdy část parcely ppč. 208 je určena jako místní komunikace označená jako MK III třídy- 376c (má končit u ppč. 227/1) a druhá část parcely ppč. XX (od parcely ppč. 227/1 k lesu) není ani veřejnou účelovou komunikací. Tento závěr je ale v rozporu s tím, co tvrdí Městský úřad Jablonec n/N ve svém Stanovisku z 18.4.2007. Z tohoto Stanoviska by vyplynulo, že parcela ppč. XX je rozdělena do **tří** částí. Prvou je uvedená místní komunikace. Druhou (kde jsou vyjeté koleje) je část parcely ppč.XX až k novostavbě RD (zřejmě Ing. J.) a tuto část označuje Stanovisko za veřejnou účelovou komunikací. Až teprve třetí část běžící od novostavby až lesu, kde je jen travní porost, není ani veřejnou účelovou komunikací. Bez ohledu na to, že toto stanovisko bylo zrušeno (viz bod D), je nutno posoudit, jak městský úřad k tomuto svému názoru dospěl, na základě jakých podkladů. Nejedná se přitom o řešení akademické otázky ale o zkoumání dlouhodobých postojů města k veřejnému užívání této parcely, což je předmětem nynějšího řízení. Soud nevylučuje, že se může jednat o omyl (stanovisko bez podkladů), nevylučuje ani, že mezitím město svůj názor změnilo. Není ani patrné, zda např. město jako nynější vlastník nešlo jen „ve šlépějích“ předchozího vlastníka. I vyjasnění tohoto rozporu je důležité z hlediska posouzení postoje vlastníka (i jeho právního předchůdce) parcely ppč.XX k: a) objasnění, zda a pokud ano tak kdy došlo k faktickému věnování parcely (její části) k veřejnému užívání, b) zda byl vlastníkem umožněn přístup jen vybraným konkrétním osobám (a nikoli obecně

veřejnosti) a c) z jaké právního důvodu, je-li informace ve Stanovisku správná, pokládá Město Jablonec n/N jen část parcely ppč. XX za veřejnou účelovou komunikaci a část nikoli.

- 2) Ač nyní vlastník parcely ppč. XX kategoricky tvrdí, že jeho zbylou část nevěnoval obecnému užívání, pak toto jeho tvrzení je v rozporu s jeho jinými vyjádřeními a stanovisky. Např. ve svém vyjádření k podané žalobě (ve správním spise) ze dne 8.3.2011 uvádí Městský úřad Jablonec n/N, že po zbytku parcely až k lesu je cesta jen pro pěší, totéž je uvedeno i ve vyjádření k odvolání z 20.10.2010 a v rozhodnutí městského úřadu z 30.8.2010. Jak soud výše uvedl (po bodem C), pokládá v roce 2009 místostarosta Jablonce n/N pozemek ppč.XX za komunikaci. Soud upozorňuje, že se jedná jen o příklady, neboť správní spis obsahuje řadu obdobných vyjádření v různých formách úkonů města či městského úřadu, ze kterých rozhodně nevyplývá tak kategorické stanovisko k veřejnému užívání parcely ppč.XX. Z uvedených vyjádření vlastníka by bylo možno vyvodit za daného skutkového stavu i závěr, že vlastník souhlasí s provozem pro pěší ale nikoli vozidly, pokud ovšem pod pojmem „cesta jen pro pěší“ nemyslí jen dopravně technický stav pozemku a nikoli faktický souhlas s užíváním pozemku pěšími. To ze spisu spolehlivě nevyplývá. Ve spise je totiž i zmínka, že pro jeho sklon je obtížně pozemek sjízdný. Obecné užívání podle § 19 odst. 1) z.č. 13/1997 Sb. je totiž odvislé od dopravně technického stavu komunikace, tj. pozemek může naplňovat zákonné znaky podle § 7 odst. 1) tohoto zákona, i když je jen „schůdný“ a nikoli i „sjízdný“. S těmito rozpornými tvrzeními se ale žalovaný nevypořádal v úvahách o postoji vlastníka k veřejnému užívání celé parcely ppč.XX. Zásadním nedostatkem je, jak již soud výše rozvedl, že vůbec nebyl spolehlivě ověřován právní stav parcely před rokem 1992 (je-li ovšem toto datum správné) a tudíž vázanost současného vlastníka tímto právním stavem. Nabízí se proto i reálná možnost získání patřičných informací (dokladů) od předchozího vlastníka (správce) parcely ppč. XX.
- 3) Soud se nemůže ztotožnit ani s úvahou, kterou vyvozuje žalovaný (a silniční úřad) ze zprávy firmy Lesy ČR z 9.10.2009. Parcela ppč. XX, jak výslovně zpráva firmy uvádí, byla firmou užívána v letech 1997 až 2009 (do podání této zprávy) jako nezpevněný přístup k jejich pozemkům (ppč.XX a XX, což logicky vyplývá z map) pro těžší mechanismy (přibližování dřeva). Z této zprávy rozhodně nelze vyvodit, že by bylo zmíněné firmě jakkoli bráněno vlastníkem parcely v jejím užívání jako komunikace, a pokud firma věc pokládala (zřejmě) pro sebe za uzavřenou a nehodlala se jí dál zabývat ještě neznámá, že by její informace byla klamná, popř. že by její vyjádření bylo pouhou důkazně bezvýznamnou banalitou. Za daného stavu dokazování není primární ani otázka komunikační alternativy, jako ověření postoje vlastníka (jeho právního předchůdce) k obecnému užívání parcely ppč.XX (mj. i firmou Lesy ČR).
- 4) Správní orgány obou stupňů měly k dispozici, jak vyplývá z obsahu správního spisu, rozhodnutí o umístění stavby čj. SR/SVÚ/465/03/Va ze dne 19.3.2003 a stavební povolení čj. SR/SVÚ/3168/03/Je ze dne 30.7.2003, obě vydané Městským úřadem Jablonec n/N V. B.i (právnímu předchůdci žalobců). Z obou

těchto rozhodnutí vyplývá, a to v souladu s ust. § 9 vyhl.č. 137/1998 Sb. a § 4 odst.2) vyhl.č.132/1998 Sb. , že přístupová a příjezdová komunikace (mj.) vede i po parcele ppč. XX. Žádné omezení zde uvedeno není. Účelem nynějšího řízení není přezkum stavebního (územního) řízení, ale soud poukazuje na to, že stavební úřad tehdy (zřejmě) čerpal z podkladů, ze kterých by bylo možno též usuzovat na to, zda parcela ppč. XX byla stavebním úřadem jako přístupová cesta k domu a garáži akceptována z titulu veřejné účelové komunikace či zda jen pro omezený okruh osob v režimu soukromoprávním. Obě tato rozhodnutí obsahují bez dalšího (jen s uvedením existence „přístupové komunikace“) odkaz na rozhodnutí MÚ Jablonec n/N čj. DSÚ/SR/416/03 ze dne 4.2.2003. Zda a v jakém rozsahu lze z naposled citovaného rozhodnutí v nynějším řízení čerpat soud nezjistil, rozhodnutí není ve správním spise a není ani žalovaným posuzováno jako podkladové.

- 5) Ke stejnému účelu by mohly sloužit i pokladové listiny, která má k dispozici Katastrální úřad. Obecné úvahy, uvedené žalovaným, nemohou nahradit zkoumání příslušných podkladových listin pro potřeby katastru, neboť není vyloučeno, že i ony mohou být zdrojem informací o charakteru pozemku z pohledu § 7 odst. 1) z.č. 13/1997 Sb.
- 6) K objasnění věci by mohl sloužit i obsah územně plánovací dokumentace, nelze totiž vyloučit, že z jeho závazné a směrné části by mohly vyplynout potřebné informace o určení a charakteru parcely ppč.XX.

Soud není za daného důkazního stavu schopen určit, zda po parcele ppč. XX probíhá (probíhala) veřejná účelová komunikace či nikoli. Nebylo především bez odůvodněných pochybností zjištěno, zda vlastníkem (jeho právním předchůdcem) byl pozemek ppč. XX (ev. jeho část a která) určen k veřejnému užívání ve smyslu § 19 z.č. 13/1997 Sb., které charakterizuje komunikaci, či zda tomu tak není. Není také jasné, z jakého právního titulu je (prostřední) část parcely ppč.XX za veřejnou účelovou komunikaci akceptována, pokud tomu tak skutečně je (viz bod 1). Zejména pod body 1 až 3 soud zdůraznil, z jakých důvodů pokládá skutkové závěry silničního úřadu (a žalovaného) za zjevné vybočení z mezí správní úvahy. Z tohoto pohledu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1, písm. a s.ř.s.). Dále je přesvědčen i o tom, že dokazování v předmětné právní věci nebylo provedeno v souladu s již zmíněným ust. § 3 z.č. 500/2004 Sb., jak na to soud upozorňuje zejména v bodech 4 až 6. Nevyplývá z jeho oprávnění, aby přímo ukládal správnímu orgánu, jaké konkrétní důkazy musí provést, poukaz soudu je v tomto směru orientační, mohou být provedeny i další důkazy, jejich nezbytnost z doplněného dokazování vyplyne, avšak nyní s přihlédnutím k § 76 odst. 1, písm. b) s.ř.s. musí konstatovat, že dokazování v předmětné právní věci je neúplné, rozhodnutí je proto předčasné a je nezbytné je v zásadním směru doplnit. Podle názoru soudu je integrální součástí dokazování i zjištění právního statutu celé parcely ppč. 208 (z pohledu z.č. 13/1997 Sb.), neboť pozdější vlastník je vázán projevem vůle vlastníka předchozího. Teprve poté bude možno ve věci znovu rozhodnout. Potřeba doplnit dokazování by zjevně přesahovala rámec ust. § 77 odst. 2) s.ř.s.

Poukazují-li žalobci na porušování procesních práv, pak tuto úvahu s dostatečnou konkretizací nerozvedli, nicméně v průběhu řízení byly zjišťovány (žalovaným v rámci odvolacího řízení) v tomto směru vadné postupy, které také silničnímu úřadu vytkl, např. v rozhodnutí z 11.1.2009. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že silniční úřad s nimi jednal, jako příklad lze uvést místní šetření (9.9.2008), upozornění na možnost se seznámit s podklady (do 3.10. 2008) aj. Soud ale nemá dostatek podkladů pro závěr, že v řízení bezprostředně předcházející žalobou napadenému rozhodnutí byli žalobci kráceni na svých procesních právech v takovém rozsahu, aby to mohlo mít vliv na správnost rozhodnutí o meritu věci (§ 76 odst. 1, písm. c s.ř.s.).

Soudu proto nezbylo, než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení z důvodů § 76 odst. 1, písm. a, b) s.ř.s. a věc vrátit k dalšímu řízení žalovanému. V tomto dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobci měli ve věci úspěch, a proto jim náhrada nákladů řízení náleží podle § 60 odst. 1) s.ř.s. Jedná se o dva úkony právní pomoci podle vyhl.č. 177/1996 Sb., a to převzetí zastoupení a podání žaloby po 2.100,-Kč a odpovídající dvě paušální náhrady po 300,-Kč, to vše povýšeno o 20% DPH. Celkem se jedná o 7.760,-Kč. K této částce připočetl soud 2.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek, a proto celková částka, kterou je povinen žalovaný žalobcům zaplatit, činí 9.760,-Kč. Soud neakceptoval jako úkon právní pomoci repliku ze dne 11.5.2011 (požadavek vznesen ale již dne 12.1.2011), neboť se obsahově shoduje s argumenty podané žaloby.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 27. srpna 2013

Mgr. Karel Kostecký
předseda senátu